

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

C. De Indultis Apostolicis eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum
pro absolute a criminibus, aut censuris reservatis &c. 5. Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri eisdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adiectis conditionibus, videlicet unica in diem comestionis, & non permiscendarum epularum. Eos verò, qui huiusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectiuncula, ea quantitate carnis vesci, qua jejunantibus permittitur?

Respondemus, non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes recta metulosa conscientia.

III. An qui jejuni tempore vesci carnibus permittuntur, & unica comestione uti debent, horam jejunantibus prescriptam servare opus habeant?

Edicimus, observandam iis esse. IV. Quanam sint epula licita, qua verantur cum interdicitis conjungi?

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permittum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdicitas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicitur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticia.

V. An preceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?

Affirmatur completi. VI. Utrum hac lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere possunt ova, & lacticia?

Rescribimus: Nihil in prænuñciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem strictè, & consideratè perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam exultatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis ibi legibus.

VII. Utrum memorata duo precepta urgeant extra Quadragesimam?

Respondetur: urgere extra Quadragesimam utrumque preceptum; illud scilicet unica comestionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad hac postulata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interdicitis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris sapius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interroganda suprema Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum, nisi è Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei fructum Hispania sibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolica scopum, quò tendunt, apertè demonstrant, & illuc promptè dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præfenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exolvissent. Parebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jeju-

nii fines prætergressi, & non parum oblitè illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus intensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quæstionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissima undique circumstant cura, non parum temporis occupasset: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul præcaveres, quomodo in huiusmodi quæstionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipua benevolentia nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

De Indultis Apostolicis eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentia permittatur; unde in sensu a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu suscepi-mus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabile fatagimus; nullam prætermittentes occasionem intemeratæ disciplinæ observantiam Catholicis omnibus præscribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, & tutam ipsorum formam usumque præfinire, juxta nostram & Prædecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sanè hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christianidelibus, per universalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellantur Cruciatæ, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum cœtibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessioneam audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosus in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravior in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessariam, valida ac legitima administratio, ejusdemque respectivè susceptio.

§. 2. Et quidem fel. record. Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnul-

Observatiam Sedi Apoft. exhibitam commendat.

Certam normam demõstrat ad coercendâ opl-nandi licentiam.

Dat. die 8. Julii 1744.

C.

Prozium. Pontificis cura in præcavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

Præsertim quoad facultatem eligendi Confessarium.

Innocentius XII. damnat falsas opt.

1744.
niones super
hoc inductas.

lorum Episcoporum Regni Portugallie tunc temporis existentium, & aliorum timorata conscientia Virorum, querelis, intelligenti opinionem quam revixisse, ceteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositorum, Decreta, dudum damnata, ac reprobata; qua opinione freti plerique illarum parium Fideles, Privilegia, & Indulta circa prædictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa & clargita in Literis Apostolicis pro Cruciatâ Sancta emanatis, quas Bullam vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, consistendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, & recipiendi ab eo absolutionem, ut præfertur, a quibusvis peccatis atque censuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, & habere censeretur, etiam si Ordinarius præfatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones prædictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum & Regularium consultationibus præpositi erant, quam aliorum adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatas, iterum censuit proscribendam atque damnandam; sicuti reipsa proscriptis, & damnatis, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die decimanoa Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens & declarans, prædictam Bullam Cruciatâ, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum; adeo ut Confessarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Penitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diocesisani loci, in quo ipsi Penitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, & Diocesium obtentam, etiam si Penitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: Subindèque statuit Confessiones aliter in posterum factas & respectivè auditas, nullas, irritas, & invalidas fore; & Sacerdotibus, qui illas audire præsumplerint, suspensionis poenam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, damnavit, & reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit; sub poena excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendæ; prout latius in supradictis Literis continetur.

Mandans
Confessarium electum
in vim Bullæ
Cruciatæ, ab
Ordinario
Loci appro-
bationem esse
debere.

Sub poena
nullitatis ab-
solutions,
aliquæ.

Innoc. XIII.
idem declar-
at, quoad
Confessarios,
quorum ap-
probatio li-
mitata sit,
vel expirave-
rit.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædecessoris prædicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, & innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura com-

plexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Penitentia administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatâ Sancta, competente, nullatenus suffragante: Nec non Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendæ sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis exceperit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperitur; sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diocesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In Supremo Militantis Ecclesiæ Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, & per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quæ de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII. decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

§. 5. Quia vero iidem Prædecessores Nostri Innocentius XII., & XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatâ concessum tantummodo nominatim expresserunt, & ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadant, & cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione & usu, subesse facile posset; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superfeminare, atque ut Fidelium conscientia securius dirigantur; non modò relata superius Prædecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, & innovamus, verum etiam eadem auctoritate, & simili motu, scientia, & potestatis plenitudine statuimus, & declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ obinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, & obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, & usum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones & sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive univèrsis per Ecclesiam Christifidelibus,

Bened. XIII.
prædicta omnia confir-
mat.

Causæ præ-
fatis decla-
rationis.

Pontifex ex-
pressè com-
prehendit
omnia, &
singula hu-
jusmodi In-
dulta.

sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, & ubicumque concessa vel concedenda.

Et omnes, & singulas personas in Indultis comprehensas.

§. 6. Insuper decernimus & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sententium esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus & singulis personis, quæ sub eorundem Indultorum concessione comprehensa reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Penitente ad audiendas eorum respectivè Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diocesano & Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus & deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quàm ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Equum est enim, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quàm eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis in hærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concessio utentibus, accipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, & expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respectivè auditas seu impertitas, irritas fore & invalidas declaramus; & contrariam quacumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanata toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quàm ad omnem hæc super re ambiguitatem tollendam per præsentem clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quæ quales sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

Exclusis ab Indulto Cruciatæ Regularibus, quoad electionem Confessarii.

§. 7. Postremò illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronuntiarum super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, & quamnam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, & perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet; plurium Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentendum, eorundem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, & contrariam

quacumque opinionem uti falsam, & perniciosam, interdicimus, & reprobamus.

§. 8. Decernentes præsentibus nostras Literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentie, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eadem præsentibus emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vicio, seu intentionis Nostri, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato, quæpiam in judicio, vel extra illud uti, seu se jurare ullo modo posse; sed ipsas præsentibus semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari.

§. 9. Sicque, & non aliter in præmissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliove quolibet quacumque præminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure *quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè

Clausula præservativa.

Aliter judicari prohibetur.

Contrariis plenissime derogatur.

habentes,

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis perfonalis intimationis omnibus facta.

Transumptis fidem præstari sancitur.

Sancitio Pœnalis.

Dat. die 5. Aug. 1744.

habentes, illis aliàs in suo robore permanfuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissimè, & amplissimè motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsertes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsertes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curforibus Nostri, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

§. 12. Utque earumdem præsertentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsertentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passionens.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 11. ejusdem mensis, & anni.

CI. Maronitarum Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, & a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata & facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex colaudat Patriarchæ religionem, & obedientiam.

LITERAS Fraternalitatis Tuæ libenter accepimus, jucundissimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam significationem religionis, obedientiæ, obsequiique Apostolicæ Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum in ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentiâ Nostrâ tranquillitatem Ecclesiæ vestræ ipse foveas, & nunquam domesticis discordiis perturbari permittas.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecundè susceperis, & sedulo obituro spondes. Comperimus simul, quidquid Nostri ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sanctè, accuratèque Vos servaturos; non sine obsequi devinctique Nobis animi significatione, quod verè paterna sollicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Nostra canonicè substitutum. Qua quidem in re amavimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui eâ se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque aeterno Ecclesiæ Pastori immortales gratias, quod vestræ Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, & mari, & facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere cœperant ingentes fluctus.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præfide, quotidie magis invaliduram pro certo reputamus; Ne verò ulla se offerat perturbanda occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, & confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, quo providè assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri Diocesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demissè petenti libenter indulgimus, illudque, præmissis jurejurando, cæterisque cœremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arca; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuæque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

§. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solemniter ritu semel benedicere; iis verò utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsertes interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis & valeas.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Prælatus Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quæ de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodesta quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique molestè tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, & non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna sollicitudine præsto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

§. 6. Habes undique nostræ erga fidissimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentia documentum. Te verò Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quoque munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea volumus ad Te deferri, quæ Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Gaudet de extinctione Schismatis, & præstito mandatis Apostolicis obsequio.

Confirmat Ecclesiæ Ageltonensis provisionem.

Pallium Patriarchæ transmittit.

Eidem concedit, ut Benedictionem & Indulgentiam Plen. Populo semel largiatur.

Reliquas diffinitiones oblivioni tradi cupit.

Alia munera largitur.